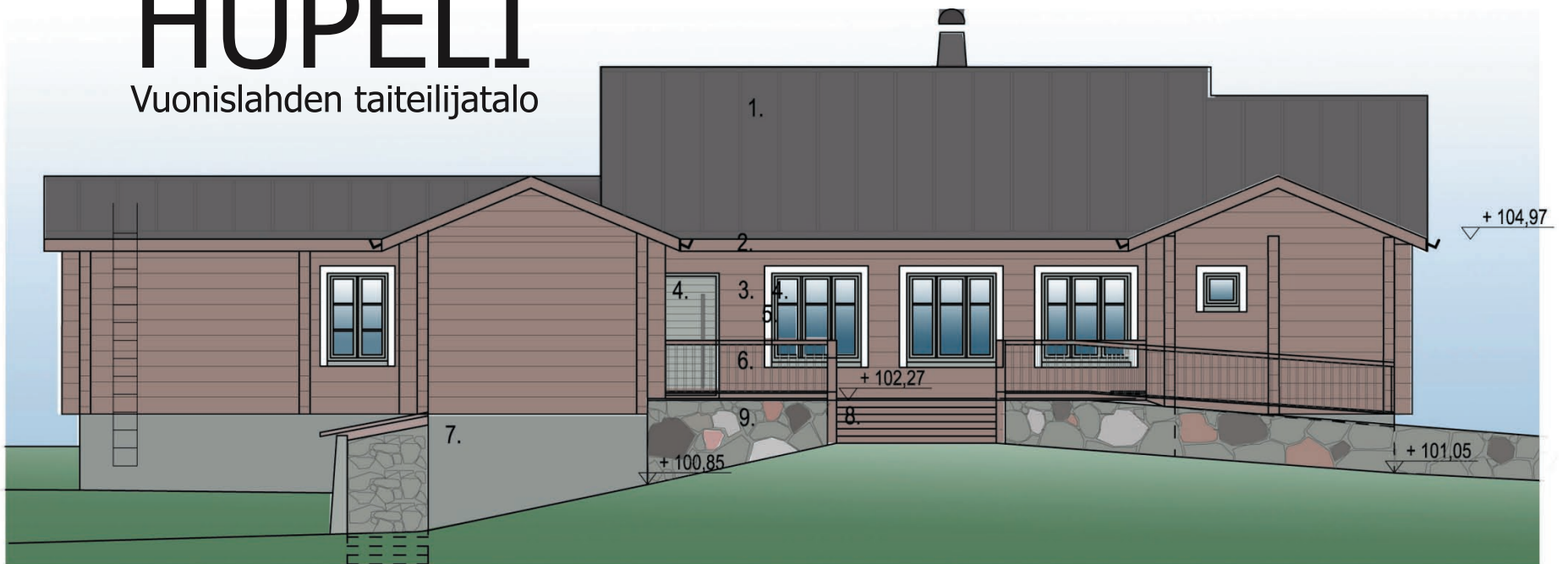

HUPELI

Vuonislahden taiteilijatalo

JULKISIVU LÄNTEEN

HUPELI

- hupaisaa leikkiä vakavalla asialla!

Professori, kuvanveistäjä Eva Rynnänen teki Paavo-miehensä kanssa mittavan elämäntyön. Pääosan taiteilijansa urasta Eva, taikka Eeva kuten hänen nimensä täällä lausuttiin, koki olevansa aliarvostettu kollekojensa silmissä. Eeva eli kuitenkin niin kuin tunsikin, ja pariskunta saavutti siitä huolimatta pitkän elämän ja mittavan uran.

Paaterilaiset olisivat halunneet jättää omaisuutensa työlleen omistetun säätiön hoiviin. Sille ei kuitenkaan löytynyt heidän harmikseen edellytyksiä. Lieksan kaupunki sai testamentilla omaisuuden omistukseensa.

Voidaankin kysyä, kenellä on vastuu Eva Rynnänen taiteellisen elämäntyön vaalimisesta ja Paaterin taidearteiden hoidosta? Nykyisillä Paaterin talonmiespariskunnalla matkailullinen hoito on käsissään, mutta riittääkö se. Riittääkö Kansallismuseon hoitoon ovivahti, oppaat ja monitaitoinen talonmies? Ei riitä, eikä riitä Paateriinkaan! Kukaan ei tiedä missä Eeva Rynnänen taideteokset nykyään viiletävät ja missä kunnossa ne ovat.

Heikki Turusta pidetään ehkä merkittävimpänä sodan jälkeisen maaseudun kuvataiteilijana. Tuotteliaan kirjailijan kirjoittaminen jatkuu. Turunen on reippaalla tavalla tuonut Lieksaa ja koko Pohjois-Karjalaa tunnetuksi. Heikki on myös ottanut reippaasti kantaa maaseudun asioihin ja voinut näin kirjallisen työn ohella vaikuttaa elämään

täällä Pielisen rannoilla.

Eeva Rynnänen ja Heikki Turunen eivät tarvitse Vuonislahden Taiteilijataloa eikä rakennettavaa Taiteilijatalo Hupelia. Me pohjoiskarjalaiset ihmiset ja meidän jälkeläisemme tarvitsevat Eevan ja Heikin taiteellisen työn tuloksia esimerkiksi luovuudesta, osaamisesta ja uskaltamisesta. Meidän tulee myös kannustaa ja ohjata nuorisoa taiteelliseen työhön ihan jo heidän itsensä vuoksi.

Taiteilijatalo toimii yhdistyksenä näiden tavoitteiden velvoittamina. On häpeällistä joutua kokemaan muutaman ajattelemattoman ja ymmärtämättömän naapurin terroria näiden asioiden tiimoilta.

Toiminta Hupelissa tulee saamaan innoitteensa Paaterin taiteellisesta ympäristöstä ja ilmapiiristä.

Hupelissa työskentelevät kuvataiteilijat, kirjailijat ja tutkijat luovat uutta, ehkä heidän taiteensa tulee nostamaan meidän jälkeläistemme itsetuntoa niin, että osaisimme arvostaa kanssaihminen osaamista, ammattitaitoa, luovuutta ja ahkeruutta.

Hupeli tulee olemaan yksi keskeisistä taiteellisen ja tutkimustoiminnan paikoista Pielisen Karjalassa. Hupeli ei vie kenenkään leipää, eikä ole kunniakastakaan löytää historiasta jälkensä tällaisen kulttuurin vastustajana. Asiaton vastustus ei vie asioita eteenpäin, vai onko sillä jotain saavutettua?

Hupelin vaiheita

17.10.2005	Kiinteistökaupan esisopimus
29.11.2005	Vuonislahden Taiteilijatalo ry:n perustaminen
09.12.2005	Hupeli-hankkeen julkistaminen / Heikki Turunen 60 v Rakentamishankkeen käynnistäminen
	Lausuntoja (ranta-asemakaavan mukaiselle toiminnalle):
19.01.2006	Rakennustarkastaja
20.01.2006	Kaupungingeodeetti ja ympäristönsuojelusihteeri
26.01.2006	Kaupunginjohtaja
06.03.2006	Rakennustarkastaja
28.03.2006	Yhdistyksen rekisteröityminen
31.03.2006	Kiinteistökauppa, Hupelin rakennuspaikan n. 6500 m ² hankkiminen (ranta-asemakaava-alue)
25.09.2006	Lieksan kaupungin myöntämä poikkeamislupa (viemärinti ja rakennusalueen rajauksen tarkistaminen)
	Valitus Kuopion hallinto-oikeuteen
04.04.2007	Vuosikokous (66 jäsentä)
21.05.2007	Neuvottelu Pohjois-Karjalan ympäristökeskuksessa
30.11.2007	Kuopion hallinto-oikeuden päätös / valitukset hylätään osittain ja osittain niitä ei oteta käsiteltäväksi.
27.01.2008	Neuvottelukunnan perustaminen
19.03.2008	Vuosikokous (78 jäsentä)
13.05.2008	Korkein Hallinto-oikeus / ei tutki valitusta ja poikkeuslupa saa lainvoiman
29.03.2009	Vuosikokous (82 jäsentä)
21.04.2009	Rakennuslupahakemus /
05.05.2009	Rakennuslautakunta katselmus

Heikki Turunen TULILINTU – NUORUUTEMME KRONIKKA

Erään maalaispojan kehitystarina liekehtivien sydänten aikakaudella

Vietnamin sodan, kulttuuriradikalismien ja rauhanliikkeen, mutta myös passinpolttajien ja taistelulaulujen 60-luku on lopuillaan.

Eletään voivortien ja peltopakettien aikaa. Suurten ikäluokkien tultua työikään muuttot kaupunkiin on saanut vyöryn mitat.

Yli puolet Suomesta on noussut pyörille, mullan ja metsän väki on kuullut ankaran komennon: unohda kontusi, kaupungistu, kansainvälisty, jalostu modernin yhteiskunnan ja sivistyneen maailman jäseneksi!

Terävän kynänsä ansiosta lehdenoimittajaksi päässyt Oinosen Henkka on yksi heistä, veren ja hengen sitein maalaiselämään ja luontoon kiintynyt sotainvalidin ja raivaajan poika.

Henkka on saanut syntymälahjanaan yliherkän ja kompleksisen taiteilijan mielen,

mistä johtuva taipumus kuunnella kasvuiässä vain runotarten kuiskeita on päässynä hänen seksuaalisiin vaikeuksiinsa.

Henkan tiestä kynöksiltä kaduille, kehityksen virrassa kansalaiseksi kaupungistuvaan yhteiskuntaan, toimittajaksi ja taiteilijaksi on muodostuva tavallista tuskaisempi, veritihkuinen via dolorosa, joka täpärästi välttyy päätyvästä melisairaalaan.

Tunteikkuudessaan ja kömpelyydessään Henkka on kuten tuhannet nuoret, jotka noina taistelun vuosina törttöilivät pakaseineen kaupungeissa äidinkyyneillä maustetun eväskukon hajuinen vana perässään ja itkivät itsensä uneen lukemattomissa lähimurjuissa, siirtotyömaiden parakeissa ja kerrostalojen ihmiskenoissa.

Henkan yksinäisyys, luonnon ja rakkauden ikävä ovat arvaamattoman monen suomalaisen syviä tunteita; yhtä yleisiä kuin

häveliästä vaiettuja ja kaunisteltuja.

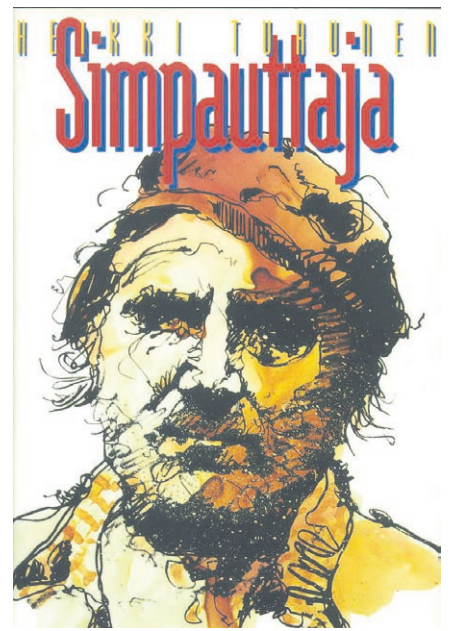
Hyvin paljon Henkan olinen Heikki Turunen ei kaunistele.

Tulilintu, tarina elämän aurinkoa tavoittelevien ja siinä siipensä polttavien nuorten etsikkoajasta äityy paitsi hykerryttäväksi ajankuvaksi myös paljastavaksi kronikaksi kokonaisen havumetsäkansan kaupungistumisen vuosilta.

Ismeistä ja trendeistä piittaamatta, samaan aikaan itkevällä ja nauravalla karjalaissydämellään, kirjallisuutemme villimies jatkaa Simpauttajassa aloittamaansa kesytöntä kertomusta pienestä ihmisestä kehityksen pedonsyleilyssä.

Turusen verrattoman rikkaana pulppuava kieli hehkuu jälleen.

Kirjasanom
WSOY

On kulunut 35 vuotta Simpauttajasta, joka valittiin tuolloin parhaaksi esikoisteokseksi. Nyt kustantajan WSOY:n mukaan Heikki Turunen jatkaa Simpauttajassa aloittamaansa kesytöntä kertomusta pienestä ihmisestä kehityksen pedonsyleilyssä.